

Lieta C-431/22**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2022. gada 28. jūnijs

Iesniedzējtiesa:*Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2022. gada 6. jūnijs

Prasītāja:*Scuola europea di Varese***Atbildētāji:**

PD un LC kā personas, kas īsteno aizgādību pār nepilngadīgo NG

Pamatlietas priekšmets

Prasība pieņemt lēmumu par piekritību, neaplūkojot lietu pēc būtības, saistībā ar administratīvajā tiesā notiekošo tiesvedību, kurā tiek apstrīdēts *Scuola europea di Varese* [Varēzes Eiropas skolas] klases padomes pieņemtais vērtējums par skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Saskaņā ar LESD 267. panta trešo daļu iesniegtā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets ir 1994. gada 21. jūnija Konvencijas, ar ko nosaka Eiropas skolu statūtus, 27. panta 2. punkta pirmās daļas pirmā teikuma interpretācija.

Prejudiciālais jautājums

Vai 1994. gada 21. jūnijā Luksemburgā noslēgtās Konvencijas, ar ko nosaka Eiropas skolu statūtus, 27. panta 2. punkta pirmās daļas pirmā teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka vienīgi tajā minētajai Apelācijas padomei ir kompetence

kā pirmajai un pēdējai instancei, ja visas Vispārējos noteikumos paredzētās administratīvās iespējas ir izmantotas, izskatīt strīdus par klases padomes pieņemto vērtējumu par vidusskolas skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu?

Atbilstošās starptautisko un Savienības tiesību normas

1969. gada 23. maija Vīnes konvencija par starptautisko līgumu tiesībām (Itālijā ratificēta ar *legge 12 febbraio 1974, n. 112* [1974. gada 12. februāra Likumu Nr. 112]; turpmāk tekstā – “Vīnes konvencija”), it īpaši 3. pants (piemērošanas joma) un 31. pants (interpretācija labā ticībā).

Konvencija, ar ko nosaka Eiropas skolu statūtus, kas Luksemburgā 1994. gada 21. jūnijā noslēgta starp Eiropas Kopienu dalībvalstīm un pašām Eiropas Kopienām, spēkā no 1992. gada 1. oktobra (Itālijā ratificēta ar *legge 6 marzo 1996, n. 151* [1996. gada 6. marta Likumu Nr. 151]; turpmāk tekstā – “konvencija”); 3. un 4. apsvērumi, 1., 5., 6., 7., 10., 11., 12., 14., 26., 27., 31. pants.

Saskaņā ar konvencijas 3. apsvērumu, Eiropas skolu sistēma ir *sui generis* sistēma, kas, izmantojot starptautisku vienošanos, nodrošina sadarbību starp dalībvalstīm, kā arī starp dalībvalstīm un Savienību, vienlaikus atzīstot dalībvalstu mācību saturu, izglītības sistēmas, kultūras un valodas daudzveidību. Saskaņā ar 4. apsvērumu, skolu struktūrās ir jāmaina lēmumu pieņemšanas procedūra, jāņem vērā skolu darbības pieredze, pedagogiem un citām personām, uz kurām attiecas konvencija, jānodrošina pietiekama tiesiskā aizsardzība pret Padomes vai administratīvo valžu darbību un šajā nolūkā jāizveido Apelācijas padome ar stingri ierobežotu kompetenci, kas neskar dalībvalstu tiesu kompetenci attiecībā uz civiltiesisko un kriminālo atbildību.

Eiropas skolas mērķis ir Savienības darbinieku bērnu kopēja izglītošana (konvencijas 1. pants). Skolas struktūras ir: 1) Padome; 2) Ģenerālsēkretārs; 3) inspekcijas valdes; 4) Apelācijas padome. Katru skolu pārvalda Administratīvā valde un vada direktors (7. pants). Padome nosaka Skolu vispārējos noteikumus (10. pants), nosaka, kurus mācību kursus pasniegt un kā tos organizēt (11. pants), nosaka ģenerālsēkretāra nodarbināšanas kārtību, ieceļ ģenerālsēkretāru un ģenerālsēkretāra vietnieku (12. pants). Ģenerālsēkretārs pārstāv Padomi. Viņš turklāt pārstāv skolas tiesā un ir atbildīgs Padomei (14. pants).

26. pantā ir paredzēta Eiropas Savienības Tiesas ekskluzīva jurisdikcija strīdos starp līgumslēdzējām pusēm, kas attiecas uz konvencijas interpretāciju un piemērošanu un ko nav atrisinājuši Padome.

27. pantā ir paredzēts izveidot Apelācijas padomi un “jebkuru tādu strīdu gadījumā, kas attiecas uz šīs konvencijas piemērošanu visām personām, uz kurām tā attiecas, izņemot administratīvo un apkalpojošo personālu, pirmā un pēdējā instance ir tikai Apelācijas padome, ja visas administratīvās iespējas ir izmantotas, un attiecībā uz jebkura tāda akta likumību, kas pamatojas uz konvenciju vai

noteikumiem, kuri izstrādāti saskaņā ar to un kuri nelabvēlīgi ietekmē šādas personas, Padomei vai Administratīvajai valdei realizējot savas pilnvaras, kas noteiktas šajā konvencijā. Ja šādi strīdi rodas saistībā ar finansēm, tad Apelācijas padomei ir neierobežota kompetence. Nosacījumus un sīki izstrādātus noteikumus, kas attiecas uz šo lietu izskatīšanu, pēc vajadzības nosaka Pedagogu nodarbināšanas noteikumos vai nepilnas slodzes pedagogu nodarbināšanas kārtībā, vai arī Skolu vispārējos noteikumos. 3. Apelācijas padomes locekļi ir tādas personas, kuru neatkarība nav apšaubāma un kuras ir atzītas par kompetentām tiesību jomā. Tikai tām personām, kas ir iekļautas sarakstā, kuru izveido Eiropas Kopienų Tiesa, ir tiesības pretendēt uz locekļa statusu Apelācijas padomē. [...] 6. Apelācijas padomes spriedumi līgumslēdzējām pusēm ir saistoši, un, ja Līgumslēdzējas Puses nespēj tos izpildīt, tad attiecīgās dalībvalstu iestādes nodrošina izpildi piespiedu kārtā saskaņā ar savas valsts attiecīgajiem tiesību aktiem. 7. Citi strīdi, kurās skolas ir puses, ir dalībvalstu tiesu kompetencē. Īpaši šis pants neskar dalībvalstu tiesu kompetenci civillietās un krimināllietās”.

Eiropas skolu vispārējie noteikumi:

1996. gada septembra vispārējie noteikumi (turpmāk tekstā – “1996. gada noteikumi”), 68. pants.

2005. gada februāra vispārējie noteikumi (turpmāk tekstā – “2005. gada noteikumi”), 62., 66., 67. pants.

2014. gada februāra vispārējie noteikumi (turpmāk tekstā – “2014. gada noteikumi”), 61., 62., 66. un 67. pants.

Eiropas skolu vispārējie noteikumi laika gaitā ir tikuši grozīti. 1996. gada versijā 68. pantā bija paredzēts, ka pēc mācību gada beigām klases padomes pieņem lēmumus par pārcelšanu nākamajā klasē, pamatojoties uz skolēnu rezultātiem, un ka vecāki vai aizbildņi var apstrīdēt šos lēmumus vienīgi formālo trūkumu vai jaunu apstākļu dēļ. Ja šie priekšnosacījumi tika atklāti Padomes pārstāvja izmeklēšanā, komitejai bija pienākums izskatīt gadījumu no jauna. Termins bija noteikts desmit dienas no mācību gada beigām.

2005. gada noteikumu 62. pantā bija paredzēts, ka pēc mācību gada beigām kompetentās klases padomes pieņem lēmumus par pārcelšanu nākamajā klasē un ka septiņu dienu laikā pēc mācību gada beigām vecāki var apstrīdēt šos lēmumus vienīgi tādu formālo trūkumu vai jaunu apstākļu dēļ, kuri ir atzīti Ģenerālsēkretāra veiktajā izmeklēšanā. Ģenerālsēkretāram bija jāpieņem lēmums par prasību līdz 31. augustam. Ja prasība tika atzīta par pieņemamu, klases padomei bija pienākums izskatīt gadījumu no jauna. 66. pantā bija paredzēts, ka minētie lēmumi var tikt apstrīdēti administratīvā kārtībā, un saskaņā ar 67. pantu skolēnu vecāki vai pilngadīgais skolēns varēja celt prasību tiesvedības kārtībā Apelācijas padomē saskaņā ar konvencijas 27. pantu par iepriekšējā pantā minētajiem tiešiem vai netiešiem administratīviem lēmumiem. Minētās prasības tika izskatītas un izlemtas saskaņā ar Apelācijas padomes Reglamentā noteiktajiem nosacījumiem.

2014. gada noteikumu, kas ir piemērojami šajā lietā, 61. un 62. pantā būtībā ir pārņemts 2005. gada noteikumu 62. panta saturs, it īpaši attiecībā uz klases padomju lēmumu par skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu apstrīdēšanas veidiem. 66. pantā ir paredzēts, ka ar 62. pantā paredzētajiem nosacījumiem par iepriekš minētajiem lēmumiem ir iespējams celt prasību administratīvā kārtībā un ka pieteicējiem paziņo Ģenerālsekretāra lēmumu par administratīvo pārsūdzību. 67. pantā ir regulētas skolēna likumiskajiem pārstāvjiem pieejamās pārsūdzēšanas iespējas tiesvedības kārtībā un būtībā tas ir identisks 2005. gada noteikumu 67. pantam.

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Ar 2020. gada 20. jūlija prasības pieteikumu laulātie PD un LC apstrīdēja *Tribunale amministrativa regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija, turpmāk tekstā – “*TAR*”) klases padomes pieņemto vērtējumu par viņu bērna, *Scuola europea di Varese* (Varēzes Eiropas skola, Itālija, turpmāk tekstā – “skola”) otrā izglītības cikla piektā gada [vidusskolas] skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu nākamajā 2020./2021. mācību gadā.
- 2 Prasītāji, uzskatot, ka jurisdikcija ir Itālijas valstij, apstrīdēja klases padomes lēmumu *TAR*, apgalvojot, ka tas esot prettiesisks, un lūdzot to atcelt, kā arī pieņemt atbilstošākus pagaidu noregulējuma pasākumus, lai nepieļautu, ka skolēns zaudē mācību gadu.
- 3 Skola lūdza atzīt prasījumu pieņemt pagaidu noregulējuma pasākumus par nepieņemamu vai noraidīt to un pēc būtības atzīt, ka *TAR* nav jurisdikcijas.
- 4 *TAR* ar 2020. gada 9. septembra rīkojumu, uzskatot, ka tai ir jurisdikcija, apmierināja prasījumu pieņemt pagaidu noregulējuma pasākumus, uzliedot uzņemt skolēnu nākamajā klasē, ar atrunu.
- 5 Ar 2021. gada 13. oktobra prasības pieteikumu skola lūdza *Sezioni Unite della Corte di cassazione* (Augstākās kasācijas tiesas Apvienotā palāta, Itālija) pieņemt lēmumu par piekritību, neaplūkojot lietu pēc būtības, un lūdza atzīt, ka Itālijas tiesai nav jurisdikcijas, kā arī, pakārtoti, iesniegt Eiropas Savienības Tiesā (turpmāk tekstā – “Tiesa”) jautājumu par interpretāciju saskaņā ar konvencijas 26. pantu un LESD 267. pantu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 6 Skola apgalvo, ka Itālijas tiesai nav jurisdikcijas, jo prasītājiem esot bijis jāiesniedz savs pieteikums Apelācijas padomē, kas saskaņā ar konvencijas 27. pantu ir izveidota kā vienīgā tiesa, kurai ir jurisdikcija pār Eiropas skolu Ģenerālsekretāra, kuram tika iesniegts lūgums atcelt klases padomes pieņemto vērtējumu par skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu, pieņemtajiem noraidošiem lēmumiem, kuri attiecas uz skolā uzņemtajiem skolēniem.

- 7 Atbildētāji un valsts prokurors, kas ir iesniedzis iesniedzējtiesā rakstveida apsvērumus, uzskata, ka Itālijas tiesai ir jurisdikcija, apgalvojot, ka studentam nelabvēlīgu aktu ir pieņēmusi klases padome, savukārt Apelācijas padomei ir jurisdikcija vienīgi attiecībā uz Padomes un Administratīvās valdes pieņemtajiem nelabvēlīgiem aktiem. Šādas nostājas pamatojumam tiek izdarīta atsauce uz *Corte di cassazione, Sezioni Unite* (Augstākās kasācijas tiesas Apvienotā palāta, Itālija) 1999. gada 15. marta spriedumu Nr. 138 (ECLI:IT:CASS:1999:138CIV) līdzīgā strīdā. Turklāt tiek apgalvots, ka vispārējo noteikumu 62. panta 1. punktā, 66. panta 1. punktā un 67. panta 1. punktā ir paredzēta vienīgi iespēja apstrīdēt vērtējumus par atstāšanu uz otru mācību gadu vispirms administratīvā kārtībā un pēc tam tiesvedības kārtībā Apelācijas padomē, bet nav noteikta Apelācijas padomes ekskluzīvas jurisdikcijas paplašināšana arī uz šo jomu. Šī paplašināšana esot uzskatāma par atkāpi no konvencijas, kas neesot pieļaujama, jo konvencija esot “primāra ranga” akts un atkāpi varot izdarīt vienīgi Augstās Līgumslēdzējas puses.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 8 Vispirms iesniedzējtiesa atsaucas uz strīdā piemērojamajām tiesību normām (it īpaši uz Vīnes konvencijas 31. pants).
- 9 Pēc tam iesniedzējtiesa izklāsta Eiropas skolu sistēmu, atgādinot, ka tā ir izveidota ar diviem starptautiskiem līgumiem, kas parakstīti Luksemburgā, 1957. gada 12. aprīlī un 1960. gada 13. aprīlī, kas vēlāk tika atcelti un aizstāti ar konvenciju, un it īpaši izklāstot iepriekš minēto tiesību normu saturu, sadaļā “Atbilstošās starptautisko un Savienības tiesību normas”.
- 10 Eiropas skolas ir “starptautiskas iestādes, kas, lai gan tām ir funkcionālas saiknes ar Savienību, tomēr ir formāli nošķirtas no Savienības un dalībvalstīm” (Tiesas spriedums, 2011. gada 14. jūnijs, *Miles u.c.*, EU:C:2011:388, 39. un 42. punkts).
- 11 Šādā kontekstā Tiesai ir jurisdikcija lemt par prejudiciālo jautājumu par to, kā ir interpretējama konvencija, kas ir starptautisks nolīgums, kura normas “ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama daļa” (Tiesas spriedums, 2015. gada 11. marts, *Europäische Schule München*, C-464/13 un C-465/13, ECLI:EU:C:2015:163, 29.–31. punkts).
- 12 Prejudiciālais jautājums ir svarīgs, jo *Corte di cassazione a Sezioni Unite* ir jāpieņem galīgs un nepārsūdzams lēmums par jautājumu, vai šajā gadījumā jurisdikcija ir Itālijas tiesai vai vienīgi Apelācijas padomei, kā ir paredzēts 2014. gada noteikumos.
- 13 Iesniedzējtiesa kā pēdējās instances tiesa norāda, ka tā nevar tikt uzskatīta par atbrīvotu no pienākuma iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, atbilstoši Tiesas pastāvīgajā judikatūrā norādītajiem nosacījumiem (spriedums, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit u.c.*, C-283/81,

EU:C:1982:335; spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* u.c., C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799).

- 14 Šajā ziņā tā atsauces uz minēto Tiesas 2015. gada 11. marta spriedumu C-464/13 un C-465/13, kurā Tiesa jau ir interpretējusi konvencijas 27. panta 2. punkta pirmās daļas pirmo teikumu tādā nozīmē, ka akts, kuru Eiropas skolas direktors pieņēmis, izpildot savus pienākumus, var iekļauties šīs tiesību normas piemērošanas jomā. Nepilnas slodzes pedagogu nodarbināšanas kārtības 1.3., 3.2. un 3.4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka strīds par darba līgumā, kas noslēgts starp nepilnas slodzes pedagogu un Eiropas skolas direktoru, ietvertas vienošanās par darba attiecību ilguma ierobežošanu tiesiskumu ir ekskluzīvā Eiropas skolu apelāciju padomes kompetencē (76. punkts). Tomēr, lai gan no minētā sprieduma var tikt iegūti noderīgi argumenti šī strīda izšķiršanai, tas attiecas uz citiem faktiskajiem apstākļiem, un tajā ietvertā Konvencijas 27. panta 2. punkta interpretācija šajā lietā nevar tikt piemērota pēc analogijas.
- 15 Iesniedzējtiesa atsauca arī uz tās iepriekš minēto spriedumu Nr. 138/99, kurā, interpretējot konvencijas 6. panta 2. punktu, to skatot kopā ar 27. panta 1., 2. un 7. punktu, tika atzīta Itālijas tiesas jurisdikcija gadījumā, kad administratīvajā tiesā tika apstrīdēts klases padomes pieņemtais lēmums par skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu, atzīstot, ka tas neietilpst Apelācijas padomes ekskluzīvā kompetencē konvencijas 27. panta izpratnē, jo tas nav akts, kuru ir pieņēmusi skolas Padome vai Administratīvā valde, bet gan ir konstatējama Itālijas tiesas jurisdikcija, jo runa bija par “citiem strīdiem”, kuri tāpat ir “dalībvalstu tiesu kompetencē” saskaņā ar minētā [konvencijas] 27. panta 7. punktu.
- 16 Tomēr jānorāda, ka tiesiskā regulējuma konteksts minētajā strīdā atšķiras no attiecīga konteksta pamatlietā, kurā *ratione temporis* ir piemērojami 2014. gada noteikumi. Faktiski tolaik piemērojamajos 1996. gada noteikumos bija paredzēta vienīgi iespēja ierobežotos gadījumos iesniegt administratīvu sūdzību par klases padomju vērtējumiem par atstāšanu uz otru mācību gadu, bet nebija paredzēta iespēja tiesvedības kārtībā vērsties Apelācijas padomē.
- 17 Ņemot vērā iepriekš minēto, interpretējot konvencijas 27. panta 2. punkta pirmās daļas pirmo teikumu, ir būtisks minētais Tiesas 2015. gada 11. marta spriedums C-464/13 un C-465/13. Minētajā spriedumā tika atzīts, ka, lai gan nelabvēlīgu aktu (līgumisku vienošanos par darba tiesisko attiecību termiņa noteikšanu) nepilnas slodzes pedagogam ir pieņēmusi nevis Padome vai Administratīvā valde, bet skolas direktors (atbilstoši Nepilnas slodzes pedagogu nodarbināšanas kārtības 1. un 3. punkta regulējumam, kurā ir atsauce uz Norīkotā personāla nodarbināšanas kārtības 80. pantu, saskaņā ar kuru Apelācijas padomei ir ekskluzīva kompetence, izskatīt “visus strīdus starp skolu vadības struktūrām un personālu saistībā ar viņiem nelabvēlīga akta tiesiskumu”), minēto tiesību normu interpretācija atbilstoši starptautiskajām līgumtiesībām tomēr liek atzīt, ka ekskluzīva kompetence lemt par konkrētu nelabvēlīgu aktu ir Apelācijas padomei, jo šajā nozīmē ir izveidojusies tiesu prakse par “strīdiem starp Eiropas skolu vadības institūcijām un personāla locekļiem”.

- 18 Šāds secinājums spriedumā tika izdarīts, tieši uzsverot, ka minētā 80. panta “formulējums atšķiras” no Konvencijas 27. panta 2. punkta pirmās daļas pirmā teikuma formulējuma.
- 19 Minētā tiesu prakse ir jāuzskata “par tādu, kas veido pušu vienošanos par Konvencijas [...] 27. panta 2. punkta pirmās daļas pirmā teikuma interpretāciju. Šī prakse tādējādi var būt svarīgāka par šīs tiesību normas tekstu, kas tād ir jāinterpretē tādējādi, ka tas būtībā neliedz uzskatīt Eiropas skolas vadības institūciju aktus par tādiem, uz kuriem attiecas minētā tiesību norma”.
- 20 No Tiesas 2015. gada 11. marta sprieduma C-464/13 un C-465/13 izriet, ka šāda interpretācija neskar tiesības uz tiesību efektīvu aizsardzību tiesā, jo Apelācijas padome atbilst visiem nosacījumiem, lai to varētu uzskatīt par “tiesu” LESD 267. panta izpratnē (“proti, šī iestāde ir izveidota ar likumu, tā ir pastāvīga, tās pieņemtie nolēmumi ir saistoši, tiesvedība tajā notiek atbilstoši sacīkstes principam un tā piemēro tiesību normas, kā arī tā ir neatkarīga, izņemot to, ka tā pieder vienai no dalībvalstīm”; 72. punkts, kurā ir ietverta atsauce uz iepriekš minēto spriedumu *Miles u.c.*), un atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantam “efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips attiecas nevis uz tiesībām piekļūt vairākām tiesu instancēm, bet gan tikai uz tiesībām piekļūt tiesai” (73. punkts).
- 21 Ņemot vērā minēto spriedumu un 2014. gada noteikumus, iesniedzējtiesa, vispirms atgādinot, ka pamatlietā vērtējums par skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu ir jāpieņem klases padomei un tas var tikt apstrīdēts Ģenerālsekretāram (kura lēmums var tikt pārsūdzēts tiesvedības kārtībā Apelācijas padomē, kas ir pirmās un pēdējās instances tiesa), norāda, ka iespēja celt prasību tiesvedības kārtībā, kas ir paredzēta 2014. gada noteikumu 67. pantā (kura teksts franču valodā ir formulēts šādi: “*Les décisions administratives [...] peuvent faire l’objet d’un recours contentieux [...]*”), nav saprotama kā ieinteresēto pušu iespēja izvēlēties alternatīvu pārsūdzību tiesvedības kārtībā valsts tiesā. Faktiski Eiropas skolu vispārējos noteikumus paredz Padome un tajos ir noteikti nosacījumi un kārtība, kas attiecas uz pārsūdzības tiesvedības kārtībā procedūrām Apelācijas padomē, kurai ir rezervēta jurisdikcija aplūkojamajā jomā.
- 22 Ir būtiska arī Skolas iesniegtā dokumentācija, piemēram, dažādie Apelācijas padomes nolēmumi par atsevišķu vērtējumu par skolēnu atstāšanu uz otru mācību gadu pārsūdzībām un Apelācijas padomes darbības pārskats par 2007. gadu, kas liecina, ka 2005. gada noteikumos tika iekļauti jauni veidi vērtējumu par atstāšanu uz otru mācību gadu pārsūdzēšanai tiesvedības kārtībā un ka ir notikusi pakāpeniska Apelācijas padomes jurisdikcijas paplašināšana tiesvedības jomā, savukārt iepriekš šī jurisdikcija attiecās tikai uz pasniedzēju pārsūdzībām.
- 23 Prakse pārsūdzēt vērtējumus par skolēna atstāšanu uz otru mācību gadu tiesvedības kārtībā Apelācijas padomē ir apstiprināta Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 18. jūnija rīkojumā *JT/Segretario generale delle Scuole europee*, T-42/20 (ECLI:EU:T:2020:278), par gadījumu, kad Eiropas

skolas “*RheinMain GmbH*” studente bija apstrīdējusi 2019. gada Eiropas vispārējās vidējās izglītības diploma eksāmena komisijas lēmumu par vidējās izglītības diploma nepiešķiršanu. Minētajā rīkojumā Vispārējā tiesa, lai arī atzīstot, ka tai nav jurisdikcijas izskatīt minēto pārsūdzību, ir apgalvojusi, ka tā varēja tikt celta vienīgi Apelācijas padomē, ja visas administratīvās iespējas ir izmantotas, jo tādā gadījumā kā aplūkojamais tā ir pirmās un otrās instances tiesa.

- 24 Iesniedzējtiesa lūdz prejudiciālo nolēmumu pieņemt paātrinātajā tiesvedībā saskaņā ar Tiesas Reglamenta 105. pantu, ņemot vērā izglītības karjeras nozīmi skolēna personīgajā izaugsmē un strīda starptautisko nozīmīgumu.

DARBA VERSIJA